

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że

1) Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62/EWG (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 17”) (¹), stwierdzając, że Komisja prawidłowo zastosowała górną granicę 10 % wartości obrotu zgodnie z art. 15 ust. 2 do obrotu Britanii, który osiągnęła ona w trakcie roku obrotowego kończącego się w dniu 30 czerwca 1996 r., a nie do obrotu osiągniętego przez nią w roku poprzedzającym wydanie decyzji,

2) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę równości:

a) potwierdzając dyskryminację Komisji pomiędzy przedsiębiorstwami będącymi zasadniczo w tej samej sytuacji poprzez zastosowanie w przypadku Britanii górnej granicy 10 % do obrotu osiągniętego w ostatnim roku uznanym przez Komisję za rok „normalnej działalności gospodarczej”, a w przypadku pozostałych przedsiębiorstw będących adresatami tej samej decyzji, do obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym wydanie decyzji,

b) potwierdzając decyzję Komisji, która dyskryminuje Britanię, biorąc pod uwagę praktykę w innych bezpośrednio porównywalnych sprawach, ze względu na rok, do którego ma zastosowanie górna granica wartości obrotu,

3) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę pewności prawa:

a) potwierdzając użycie przez Komisję innego roku obrotowego aniżeli rok poprzedzający wydanie zaskarżonej decyzji przy stosowaniu górnej granicy przewidzianej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Wymóg pewności odnosi się do maksymalnej wysokości kary, jaka może być nałożona, oraz

b) dokonując takiej interpretacji art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, która doprowadziła do nałożenia kary nieodpowiadającej karze określonej w czasie, kiedy naruszenie zostało popełnione, i w ten sposób naruszając podstawowe prawa przedsiębiorstw.

(¹) Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13 z 21.02.1962, str.204 – 211).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 10 lutego 2006 r. — Staat der Nederlanden (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport) przeciwko 1. Antroposana, Patiëntenvereniging voor Antroposofische Gezondheidszorg, 2. Nederlandse Vereniging van Antroposofische Artsen, 3. Weleda Nederland N.V. und 4. Wala Nederland N.V.

(Sprawa C-84/06)

(2006/C 108/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Data wpływu 10 lutego 2006 r.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport)

Strona pozwana: 1. Antroposana, Patiëntenvereniging voor Antroposofische Gezondheidszorg, 2. Nederlandse Vereniging van Antroposofische Artsen, 3. Weleda Nederland N.V. und 4. Wala Nederland N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (¹) wymaga poddania przez państwa członkowskie antropozoficznych produktów leczniczych, niebędących jednocześnie homeopatycznymi środkami leczniczymi wymogom uzyskania pozwolenia w rozumieniu tytułu III rozdziału 1 tej dyrektywy?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przepis niderlandzki, który poddaje te antropozoficzne produkty lecznicze wspomnianym przepisom dotyczącym pozwolenia, stanowi dopuszczony przez art. 30 WE wyjątek od zakazu określonego w art. 28 WE?

(¹) Dz.U. L 311, str. 67